

Arrest

nr. 336 603 van 26 november 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 november 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 25 oktober 2024 een aanvraag in tot hernieuwing van haar machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Op 21 februari 2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van deze aanvraag tot hernieuwing, aan verzoekster ter kennis gebracht op 8 april 2025. Tegen deze beslissing stelde verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 336 602 van 26 november 2025.

Op 21 mei 2025 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*), aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 juni 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de genaamde L. (...) I. (...) geboren te Marrakech, op (...), van Marokko nationaliteit, verblijvende te (...)

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Op datum van 21.02.2025 werd in toepassing van artikel 61/1/4 van de wet van 15.12.1980 besloten om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 17.11.2023 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 21.02.2025 betekend op 08.04.2025 waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

De mail van de advocaat van betrokkene, gericht aan DVZ op 23.04.2025 is niet van die aard dat het onze weigeringsbeslissing kan veranderen. Op het moment van de aanvraag tot verlenging waren de voorgelegde bestaansmiddelen onvoldoende, het doet er niet toe dat er voor het komende academiejaar 2025-26 een nieuwe garant is opgedoken.

Betrokkene kon zich weliswaar voor niet meer dan 43 credits inschrijven maar het was haar vrije keuze om te gaan studeren aan deze onderwijsinstelling, terwijl ze wist dat dit geen voltijdse studie van minimum 54 credits betreft. Bovendien kan deze richting ook gevolgd worden in andere onderwijsinstellingen die wel een voltijds programma aanbieden.

Als we de credits van de vakken van het eerste jaar in het uurrooster op de website optellen komen we aan 43 credits voor de vakken gevolgd in het avondonderwijs en 4 credits voor één vak gevolgd in het afstandsonderwijs. Dit kan niet worden aanvaard.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de

staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, il est donné l’ordre à la requérante de quitter le territoire ;

Alors que,

A l’encontre de la décision de refus de renouvellement de son autorisation de séjour adoptée par la partie adverse en date du 21 février 2025, la requérante a introduit le recours prévu à l’article 39/1 de la loi du 15.12.1980 ;

L’article 34.5 de la Directive 2016/801 relative, entre autres, au séjour des étudiants ressortissants d’Etats tiers sur le territoire des Etats membres de l’UE prévoit que « Toute décision déclarant irrecevable ou rejetant une demande ou toute décision de refus de renouvellement ou de retrait d’une autorisation est susceptible d’un recours dans l’Etat membre concerné, conformément au droit national. (...) »

La Cour de Justice de l’UE a jugé que si la Directive laisse expressément aux Etats le soin de décider de la nature et des modalités concrètes de ce recours, cette nature et ces modalités doivent être déterminées en conformité avec l’article 47 de la Charte , qui consacre le droit au recours effectif ;

Pour être conforme à l’article 47 de la Charte, la procédure de recours doit donc permettre que le ressortissant de pays tiers puisse bénéficier de la pleine effectivité des droits qu’il tire de la directive;

L’adoption d’une décision d’ordre de quitter le territoire est adoptée alors qu’un recours est pendant à l’encontre d’une décision préalable de refus de renouvellement de l’autorisation de séjour, cette décision d’ordre de quitter le territoire est incompatible avec cet impératif, pour les raisons suivantes :

- *si la requérante décide de respecter cet ordre de quitter le territoire, elle perdra son intérêt au recours introduit à l’encontre de la décision de refus de renouvellement de son autorisation de séjour ; Votre Conseil considérera en effet que la requérante n’a plus d’intérêt à poursuivre la suspension et l’annulation d’une décision refusant le renouvellement d’une autorisation de séjour alors même qu’elle ne réside plus effectivement sur le sol belge ; l’intérêt serait d’autant plus compromis qu’ayant quitté le territoire de la Belgique, la requérante n’y poursuit de facto plus les études qui constituent l’objet même de son séjour (ce qu’en cas d’annulation de ladite décision de refus de renouvellement, la partie adverse ne pourrait que constater) ;*

- *si la requérante décide de ne pas respecter la décision d’ordre de quitter le territoire, elle courra le risque de faire l’objet d’un éloignement forcé, et de se voir notifier une interdiction d’entrée, en application de l’article 74/11, §1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, ce qui préjudicierait durablement la possibilité pour elle d’obtenir, le cas échéant, une nouvelle autorisation de séjour en vue de poursuivre ses études en Belgique ; dans la même hypothèse où la requérante déciderait de ne pas respecter la décision entreprise, elle se verrait contrainte de poursuivre ses études dans des conditions totalement incompatibles avec le suivi de son cursus : privée non seulement, en vertu de la décision de refus de renouvellement de son autorisation de séjour, de la possibilité de travailler et donc de subvenir légalement à ses besoins, et de toute protection sociale, mais se trouvant par ailleurs, en vertu de l’ordre de quitter le territoire, dans la crainte constante d’être interpellée et placée en détention, en vue d’être éloignée sous la contrainte ;*

Or, la requérante se doit de continuer à valider les crédits inscrits à son programme de cours, sachant qu'en cas d'annulation de la décision de refus de renouvellement de son autorisation de séjour, la partie adverse procèdera à une nouvelle évaluation de sa situation, au regard notamment des critères contenus à l'article 104 de l'Arrêté royal du 8 octobre 1981;"

2.2 In casu wordt aan verzoekster op 21 mei 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat haar aanvraag tot hernieuwing van haar verblijfsmachtiging als student op 21 februari 2025 door de gemachtigde werd geweigerd.

Verzoekster voert aan dat ze tegen de beslissing tot weigering van hernieuwing van haar verblijfsmachtiging van 21 februari 2025 een beroep heeft ingesteld bij de Raad en de huidige bestreden verwijderingsmaatregel haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de weigeringsbeslissing ontnemt. Verzoekster voert dan ook de schending aan van artikel 47 van het Handvest, hetgeen bepaalt:

"Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Verzoekster betoogt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met haar hangende beroepsprocedure inzake de weigeringsbeslissing van de gemachtigde van 21 februari 2025. Indien zij gevolg zou geven aan het bevel, dan zou zij immers haar belang bij deze beroepsprocedure verliezen. Indien ze geen gevolg zou geven aan het bevel, dan loopt ze het risico gedwongen te worden verwijderd en een inreisverbod te ontvangen. In dat geval zou verzoekster haar studies niet kunnen voortzetten.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat door verzoekster inderdaad een schorsings- en annulatieberoep werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van 21 februari 2025 waarbij verzoeksters aanvraag tot hernieuwing van haar verblijfsmachtiging als student werd geweigerd. Nog daargelaten de vraag of verzoekster daadwerkelijk haar belang bij deze beroepsprocedure zou verliezen, blijkt dat het voormelde beroep op 26 november 2025 bij arrest met nummer 336 602 werd verworpen, zodat het betoog van verzoekster niet langer actueel is. Er blijkt niet welk belang verzoekster op heden nog bij haar kritiek heeft, nu het nemen van de bestreden beslissing verzoekster niet heeft verhinderd bij het indienen van een schorsings- en annulatieberoep tegen de weigeringsbeslissing van 21 februari 2025, hetgeen inmiddels door de Raad werd verworpen. De beroepsprocedure waarvan sprake in het verzoekschrift is intussen dan ook afgesloten.

Bovendien heeft verzoekster in onderhavig geval haar beroep tot nietigverklaring vergezeld laten gaan van een vordering tot schorsing, waardoor zij in elk geval bij machte is om, indien er sprake zou zijn geweest van een gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, haar belangen veilig te stellen middels het vorderen van voorlopige maatregelen bij hoogdringendheid.

Volledigheidshalve dient er nog op te worden gewezen dat een hangende beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van 21 februari 2025 niet verhindert dat de gemachtigde toepassing kan maken van zijn bevoegdheid tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten krachtens artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot

nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN